

ἀρκοκαλομάννα ἡ, Πόντ. (Κερασ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος, καλομάννα.
 Ἡ τρισημίμη, μήτηρ τῆς προσημίμης (πλάσμα κωμικόν). Πβ. ἀρκοπάππος, λυκοκαλομάννα.

ἀρκοκέφαλος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ κεφάλι.
 ἔχων ἀμβλὺν νοῦν, δυσμαθής. Τὸ οὐδ. Ἀρκοκέφαλος τοπ. Κέρκ.

ἀρκόκολον τό, Πόντ. (Νικόπ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ κόλος.
 τὸν δυσῶδες ἔχον καρπὸν ἐπιμήκη ὡς κολοκύνθι.

ἀρκοκόπανο τό, ἀρκοκόπαλον Πόντ. (Κοτύωρ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ κοπάνι, παρ' ὃ καὶ κοπάλην.

Συλίνη συσκευή τῶν μελισσῶνων λειτουργοῦσα διὰ ρέοντος ὕδατος, εἰς τὴν ὁποίαν κόπανος κατὰ κανονικὰ διαστήματα κτυπᾷ εἰς κοῖλον κορμὸν δένδρου ἢ τύμπανον καὶ παράγει ἰσχυρὸν κρότον, ὃ ὁποῖος πτοεῖ τὰς ἄρκτους καὶ δὲν τὰς ἀφήνει νὰ πλησιάζουν εἰς τὰς κυψέλας.

ἀρκολαῖνα ἡ, Πελοπ. (Βασσαρ. Οἶν. κ.ά.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

1) Ἀρκτος Πελοπ. (Οἶν.) Συνών. ἄρκος, ἀρκούδα 1, ἀρκουδία 1. 2) Δαιμόνιον, στοιχειό, ἐδρεῦον συνήθως εἰς τὰ φρέατα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν μητέρων ὡς φόβητρον τῶν παιδίων Πελοπ. (Βασσαρ. κ.ά.)

ἀρκολάχανο τό, ἀμάρτ. ἀρκουλάχανο Πόντ. (*Οφ.)
 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ λάχανο. Τὸ ἀρκουλάχανο κατὰ ψευδῇ σύνθεσιν ἐκ τῆς γενικ. ἀρκου.
 Εἶδος χόρτου ἔχοντος πολὺ μεγάλα φύλλα.

ἀρκομουντάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀρκομουνδάρα Νάξ. (Φιλότης.) ἀρκουμουνδάρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκος καὶ τοῦ οὐσ. *μουντάρα, ὃ σχετιστέον πρὸς τὸ μουντάρω = ὄρμῳ, ἐπιτίθεμαι.

Ἡ ἐπὶ κεφαλῆς πήδησις καὶ ἀναστροφή τοῦ σώματος, κυβίστησις: Ἐγλίστησα κ' ἤπηρα μὲν ἀρκομουνδάρα Ἀπύρανθ. Πόσες ἀρκομουνδάρες ἔχω παρμένες τῇ νύχτῃ! Φιλότης. || Ποῦ νὰ σοῦ ῥθῇ τὸ γλυκὺ καὶ νὰ παίρῃς ἀρκομουνδάρες! (ἀρά. γλυκὺ = ἐπιληψία) Ἀπύρανθ. Συνών. τούμπα.

ἀρκοπάλλακον τό, ἀμάρτ. ἀρκοπάλλαγον Πόντ. (Κερασ.) ἀρκοπάλλαγο Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρκοπάλλαχον Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ παλλάκι, παρ' ὃ καὶ παλλάγιν καὶ παλλάχιν.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου, μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ εὐτραφοῦς παιδίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

***ἀρκοπαλλακόπουλλον** τό, ἀρκοπαλλαχόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρκοπάλλακον διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὸν νεογνὸν τῆς ἄρκτου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

ἀρκοπάππος ὁ, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) ἀρκόπαππος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ πάππος, δι' ὃ ἰδ. παπποῦς.

1) Ὁ πατήρ τοῦ προπάππου, τρίπαππος ἐνθ' ἄν. Πβ. λυκοπάππος. 2) Πληθ., οἱ ἀρχαιότεροι τοῦ τριπάπου πρόγονοι Πόντ. (Κοτύωρ.)

ἀρκοπλακοπατῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος, πλάκα καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Κινοῦμαι ὡς ἄρκτος βαδίζων ἐπὶ τῶν πελμάτων. Μόνον ἐν τῷ καθαρογλωσσ.: Ἡ κορώνα 'ς τὸ κλαδὶν ἀρκοπλακοπατεῖ καὶ πάγει.

ἀρκοπούλλι τό, ἀμάρτ. ἀρκοπούλλ' Πόντ. (*Οφ.) ἀρκοπούλλ' Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ πουλί.

Τὸ νεογνὸν τῆς ἄρκτου, καθ' ὑποκορισμὸν δὲ καὶ ἐπὶ μικροῦ παιδίου ἐνθ' ἄν.: Νέ ἀρκοπούλλ', ντό θέλεις ἀδαχαντῶς; (ἔ ἀρκοπούλλι, τί θέλεις πρὸς τὰ ἐδῶ;) *Οφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1.

ἄρκος ὁ, Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Τρίτ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρκο Πόντ. (*Οφ.) Θηλ. ἀρκαινα Πόντ. (Κερασ.) ἀρκισσα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἄρκος, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄρκτος.

Ἡ κοινὴ ἄρκτος ἐνθ' ἄν. Τὰ θηλ. ἀρκαινα καὶ ἀρκισσα λέγονται μεταφ. ἐπὶ γυναικῶν, κυριολ. δὲ ἐπὶ τῆς θηλείας ἄρκτου λέγεται τὸ ἀρκοτσούνα, ὃ ἰδ.: Φρ. Νὰ τρώγουνε σε οἱ ἄρτῶ! (νὰ σὲ φάγουν οἱ ἄρκοι! Ἀρὰ πρὸς ἀγελάδα) *Οφ. Ἀρκος ὁμᾶζεις (ὁμοιάζεις πρὸς ἄρκον. Πρὸς ἄνθρωπον χονδροειδῆ, ἀδέξιον κτ.) Κερασ. Ντό ἄρκος εἶσαι! (τί ἄρκος ποῦ εἶσαι! Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Χαλδ. κ.ά. Ἀμον ἄρκος ἐν' (εἶναι σὰν ἄρκος. Ἐπὶ χονδροειδοῦς, ἀδέξιου, μωροῦ κτ.) Κρώμν. Ματζούκ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρκον πουδάριν ἔδει (ἐπὶ ὑπερμέτρως εὐτραφοῦς ποδός) Κερασ. || Παροιμ. Ἀρκον μαλλὶν μετὰξ' 'κὶ γίνεται (ἐκ τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου οὐδὲν ἀγαθὸν πρέπει νὰ προσδοκῶμεν) Ματζούκ. Τραπ. Ἀρκον 'ς σὰ ξύλα ἔστειλαν κ' ἐγρίζεψεν τὸ δάσος (τὸν ἄρκον ἔστειλαν εἰς τὰ ξύλα καὶ ἐξερρίζωσε τὸ δάσος. Ἐπὶ μωροῦ ὅστις λαβὼν ἐντολὴν νὰ φέρῃ τι παραλαμβάνει πᾶν τὸ προστυχόν) Ματζούκ. Τραπ. Τὸ καλὸν τ' ἀπὶδ' ἄρκον τρώει ἀτο (ἐπὶ ὠραίου πράγματος περιελθόντος εἰς τὴν κατοχὴν μωροῦ ἀνθρώπου, ἰδίως δὲ ἐπὶ ἡλιθίου ἢ δυσειδοῦς λαβόντος ὠραίαν σύζυγον) Τραπ. Χαλδ. 'Σ σ' ἄρκον τὸν κόλον ἀλειμμαν ἀλείφεις (ἐπὶ περιττῆς προσφορᾶς πράγματος εἰς τινα τοῦ ὁποίου οὗτος ἔχει ἀφθονίαν, ὡς ἡ εὐτραφὴς ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκην προσθέτου λίπους) Κερασ. Συνών. ἀρκολαῖνα 1, ἀρκούδα 1, ἀρκουδία 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκίαθ.

ἀρκὸς ὁ, (Δελτ. Ὑπουργ. Ἐθν. Οἰκονομ. 1,3,27).

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρκυς.

Εἶδος δικτύου διὰ τοῦ ὁποίου ἀλιεύονται συνήθως αἱ παλαμίδες καὶ τὰ λεγόμενα μαγιάτικα.

ἀρκοτσούβαλος ἐπίθ. Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ τσουβάλι.

1) Χονδρός, εὐτραφής. 2) Μωρός, χονδροκέφαλος. Πβ. ἀρζούβαλος.

ἀρκοτσούνα ἡ, Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκος καὶ τσουνα (θήλεια κύων).

Ἡ θήλεια ἄρκτος ἐνθ' ἄν.: Ἀρκοτσούνα μὲ τὸ παλλάχ'ν ἀτ'ς εἶδε μας κ' ἔφυνεν (ἀρκοτσούνα ἀντὶ ἡ ἀρκοτσούνα, παλλάχ'ν ἀτ'ς = νεογνὸν τῆς) Χαλδ.

ἀρκούδα ἡ, κοιν. καὶ Καπ. ἀρκούδα Καπ. (Φερτ.) αἰκούδα Σαμοθρ. ἀρκούα Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρκούδα. Πβ. Μαχαιρ. 1, 574 (ἔκδ. R Dawkins) «καὶ πολομοῦν ὡς πολομᾷ ἡ ἀρκούδα».

1) Ἡ κοινὴ ἄρκτος κοιν. καὶ Καπ. (Φερτ. κ.ά.): Φρ. Ντύνεται - χορεύει σὰν ἀρκούδα (χονδροειδῶς, ἀκόμψως).

Μοιάζει σὰν ἀρκούδα (ἐπὶ χονδροειδοῦς καὶ ἀπεχθοῦς). Πῆρε γὰρ γυναικα μὴν ἀρκούδα (ἄκομψον καὶ χονδροειδῆ) σύνθη. Αὕτῃ σὼν' νὰ ἀρκούδα (σώνει μιὰ ἀρκούδα, εἶναι ὑψηλὴ καὶ ρωμαλέα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀρκούδα μαλλιαρὴ (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὸν ὄργανισμὸν) Εὐβ. (Λίμν.) Σουστὴ ἀρκούδα ἔγιν' ἡ δεῖνα (μεγάλωσε γρήγορα) Στερελλ. Χουϊεύ' σὰν αἰκούδα (χορεύει σὰν ἀρκούδα) Σαμοθρ. || Παροισμ. Τῆς ἀρκούδας ἅμα βγάλης τὴ χαλικάδα, τότε θὰ τὴν ἰδῆς ἂν εἴν' ἡμερὴ ἡ ἄγρια (τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου ὁ χαρακτήρ διαγινώσκεται ἀσφαλῶς, ὅταν δὲν περιστέλλεται ὑπὸ τοῦ φόβου ἢ τῆς βίας) Γορτυν. Φάτε, λύκοι, καὶ φάτ', ἀρκούδες (ἐπὶ ἀναρχίας) Ἡπ. Κ' ἡ ἀρκούδα μαθαίν' κὶ χονρεύ' (ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀνατροφῆς δυναμένης νὰ μεταβάλῃ καὶ τοὺς τραχεῖς χαρακτήρας) αὐτόθ. Ἀπὸ τοῦ λύκου γλύτουνσι, 'ς τ'ν ἀρκούδα ἔπισι (ἐπὶ τοῦ μεταπεσόντος εἰς τὰ χειρότερα) Θεσσ. Συνών. ἀρκολαῖνα 1, ἄρκος, ἀρκουδία 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. (Ξηροχ.) Ζάκ. Μακεδ. β) Τὸ δέρμα τῆς ἄρκου χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν κατασκευὴν γυναικῶν Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. ἀρκουδῆ 1, ἀρκουδόγουννα. γ) Ὄνομα κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Προσωπιδόφορος τῶν Ἀπόκρεων (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς προσωπίδος πρὸς κεφαλὴν ἄρκου): 'Σ' τ'ς Ἀπουκρῆς γινόμ' ἀρκουδὶς Λέσβ. Συνών. ἀραπέλλι 1, μασκαρᾶς. 3) Παιδιὰ καθ' ἣν κρατῶν τις σχοινίον προσδεδεμένον εἰς ἓνα τῶν παικτῶν ὀνομαζόμενον ἀρκούδα περιφέρεται περὶ αὐτὴν ὡς ἀρκουδιὰς καὶ δὲν ἀφίνει κανένα ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁμάδος νὰ τὴν καβαλλικεύσῃ Πελοπν. (Μαντίν.) 4) Ὁ ἀστερισμὸς τῆς ἄρκου (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) Πελοπν. (Λιβάρτζ.) 5) Ὁριζοντία δοκὸς τῆς νεροτριβῆς μήκους 1,50 μ. περίπου ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται τὸ κοπάνι Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 6) Ἀβραστός καφὲς ἀνάμεικτος μὲ ζάχαριν τρωγόμενος ὡς ἀντιδραστικὸν κατὰ τῆς μέθης Σάμ. Πβ. ἀρκουδερός. 7) Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ ἡ Ρωσία Ἀθῆν. Ἡπ. (Ζαγόρ. Κόνιτο.)

ἀρκουδάκι τό, κοιν. ἀρκ'δάκ' βόρ. ιδιῶμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Ὁ σκύμνος τῆς ἄρκου, μικρὰ ἄρκος κοιν.: Ὁ παππᾶς ἔβλεπε τὰ πατήματα τῆς ἀρκούδας, τῶν ἀρκουδακιῶ καὶ τοῦ παιδιοῦ μαζί (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. || Φρ. Κάνω τ' ἀρκουδάκια (κινεῖμαι κατὰ γῆς τετραποδιστί, βαδίζω διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀρκουδίζω) Ζάκ. Κεφαλλ. Παίζω -προβατῶ τ' ἀρκουδάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Πάω μὲ τ' ἀρκουδάκια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. Συνών. ἀρκοπάλλακον, ἀρκοπαλλακόπουλλον, ἀρκοπούλλι, ἀρκουδέλλι, ἀρκούδι 1, ἀρκουδίτσα, ἀρκουδόπικο, ἀρκουδόπουλλο, ἀρκουδούδι, ἀρκουδούλλα, ἀρκουδούλλι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Παξ. 2) Τὸ ἔντομον γρύλλος Κεφαλλ.: Φρ. Ἐβγήκε τ' ἀρκουδάκι (ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εἶναι προάγγελος τῆς ἀνοιξέως) Κεφαλλ. Συνών. ἀρκούδι 2. 3) Ἐκαστον τῶν μικρῶν ξύλων τὰ ὅποια τίθενται παράλληλα ὀριζοντίως ἐπὶ πολυωρόφου ξυλίνης ἐγκαταστάσεως καὶ σχηματίζουν ἐπίπεδα ἐπὶ τῶν ὁποίων καλυπτομένων μὲ ὑφασμα ἐκ καννάβειος τρέφονται οἱ μεταξοσκώληκες Θράκ. (Σουφλ.)

ἀρκουδάμαξο τό, ἀμάρτ. ἀρκουοάμαξο Κύπρ. ἀρκουόμαξο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. ἀρκουδάμαξον (πολεμικὴ μηχανή). Ἰδ. Δουκ.

Ἀμαξα πελωρία, μεγάλη: Ἀσμ.

Με καρατέλ-λα τὸ κρασὶν καὶ μὲ τ' ἀστὰ τὸ λῆδιν
τῶν μὲ τ' ἀρκουοάμαξα φέρνουνσι τὸ σιτάρι.

ἀρκουδάνα ἡ, ἀμάρτ. ἀρκουδάνα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς καταλ. -άνα.

Γυνὴ ὀγκώδης, σωματώδης: Πῆρε γ'ναῖκα μὴ ἀρκουδάνα.

ἀρκουδάνθρωπος ὁ, Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρκούδα καὶ ἄνθρωπος.

1) Ἀνθρωπος δασύτριχος Ἀθῆν. 2) Ἀνθρωπος ὀγκώδης Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀρκουδαρᾶς. 3) Μεταφ. ἄνθρωπος ἀγροῖκος, ἄξεστος Λεξ. Δημητρ.

ἀρκουδάπιδο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀρκούδα καὶ ἀπίδι.

Εἶδος εὐμεγέθους ἀχλαδιοῦ.

ἀρκουδαρᾶς ὁ, Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -αρᾶς.

Ἀνθρωπος παχὺς, χονδρός. Συνών. ἀρκουδάνθρωπος 2, ἀρκουδοκουραδόβλαχος 1.

ἀρκούδαρος ὁ, Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. Θηλ. ἀρκουδάρα πολλαχ.

Μεγεθ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα.

Μεγάλῃ ἄρκος. Συνών. ἄρκουδος.

ἀρκουδᾶς ὁ, Μακεδ. (Βλάστ.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ τρέφων ἄρκους καὶ περιάγων αὐτὰς εἰς τὰς ὁδοὺς πρὸς χρηματισμὸν, ἀρκτοτρόφος ἔνθ' ἂν. Συνών. ἀρκουδαίρις. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος παχὺς καὶ νωθρὸς τὸν νοῦν Μακεδ. (Βλάστ.)

ἀρκουδῆ ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀρκουδία).

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆς.

1) Δέρμα ἄρκου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη γούνα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀρκούδα 1 β, ἀρκουδόγουννα. 2) Κοίτη, φωλεὸς ἄρκου Κρήτ.

ἀρκουδέλλι τό, ἐνιαχ. ἀρκ'δέλλι' Λέσβ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρκούδα διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἀρκουδέμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀρκουδέμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρκουρέμα Καπ. (Ἀραβάν.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδεύω.

Τὸ νὰ βαδίζῃ τις τετραποδιστί. Συνών. ἀρκουδισμα.

ἀρκουδερός ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ μὴ καλῶς ψηθεὶς ἢ βράσας, δυσέψητος, δύσεφθος: Ἀρκουδερό ἔγινε τὸ φάβα. Πβ. ἀρκούδα 6.

ἀρκουδευτὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρκουδευτός ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ρ. ἀρκουδεύω.

Κατὰ τρόπον ὅμοιον πρὸς τὸ βάδιμα τῶν τετραπόδων. Συνών. ἀρκούδα (ἰδ. ἀρκουδίζω 4), ἀρκούδια (ἰδ. ἀρκούδι 1 γ), ἀρκουδιστὰ 1.

ἀρκουδεύω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. ἀρκ'δεμένος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδι.

Βαδίζω ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τετραποδιστί κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκου, τετραποδίζω, ἐπὶ νηπίων ὅταν τὸ πρῶτον ἀρχίζουσιν νὰ βαδίζουν (ἢ σύγκρισις τοῦ πρῶτου βαδίσματος τοῦ νηπίου πρὸς τὸ τῆς ἄρκου καὶ οὐχὶ ἄλλου τετραπόδου αἰτίαν ἔχει τὴν ὁμοιότητα τῶν κινήσεων

